

Arrest

nr. 73 648 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 november 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 21 december 2010 dient verzoeker een nieuwe asielaanvraag in, onder een andere identiteit.

Op 21 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten D.K. A. B.M. alias K. M. D. geboren te N. alias A, op (in) 01.08.1881 en van nationaliteit te zijn: Irak

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

(1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten."

Op 21 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 24 december 2010 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een overnameverzoek aan Italië en Nederland, met toepassing van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin–II-Verordening). Het verzoek is op 7 januari 2011 geweigerd door de Nederlandse autoriteiten.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift "de kosten in de procedure tot nietigverklaring ten laste te leggen van verwerende partij".

De door verzoeker ingeleide procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was nog kosteloos op het ogenblik dat hij zijn beroep indiende. Artikel 3 van het koninklijk besluit van 16 maart 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt immers dat artikel 39/68-1 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de betaling van een rolrecht, slechts in werking treedt vanaf 1 april 2011. Een rolrecht is bijgevolg pas verschuldigd voor de beroepen ingediend na deze datum.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op gelet op het gebrek aan belang en zet het volgende uiteen:

"Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring, nu dit gericht is tegen het hem ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie R.v.St. nr. 69.601,14.11.1997, TB.P. 1998,614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In casu is aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Deze beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 10 van de Vreemdelingenwet en artikel 74, § 2 van het Vreemdelingenbesluit (KB van 08.10.1981).

Voormeld art. 74, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, §2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, §1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, §2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies. " (onderlijning toegevoegd)

Artikel 52/3, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In de in artikel 74/6, §1 bis, bedoelde gevallen beslist de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11 0, of de in artikel 27, §1, eerste lid, en §3, bedoelde gevallen. In het in artikel 50 ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Deze beslissing wordt betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden."

Artikel 74/6, § 1bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

" De vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf opgehouden heeft regelmatig te zijn en die een asielaanvraag indient, kan door de minister of zijn gemachtigde in een welbepaalde plaats worden vastgehouden teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied van de vreemdeling te waarborgen indien:

(...)

10° de vreemdeling weigert zijn identiteit of nationaliteit mee te delen of verstrekt valse informatie met het oog op het vaststellen van zijn identiteit of nationaliteit of verstrekt valse of vervalste identiteits- of reisdocumenten;"

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid op 21.12.2010 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats heeft genomen, op grond van art. 74/6 § 1bis 10° van de Vreemdelingenwet.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat artikel 74/6, § 1bis van de Vreemdelingenwet een afwijking is op het uitgangspunt dat de minister of zijn gemachtigde slechts een beslissing tot weigering van verblijf treft met een bevel om het grondgebied te verlaten op het ogenblik dat de asielaanvraag van de onregelmatige vreemdeling wordt afgewezen. Artikel 74/6, § 1bis van de Vreemdelingenwet vormt onder meer de situatie waarbij de minister of zijn gemachtigde aan een asielzoeker aan de grens een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggrijping neemt op het ogenblik dat vaststaat dat de binnenkomst van de vreemdeling moet worden geweigerd omwille van technische motieven (niet de nodige binnenkomstdocumenten, onduidelijk reismotief, ...) (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 103).

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 74, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij, daar zij een asielaanvraag heeft ingediend teneinde de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot haar verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, en in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij geen nut opleveren. (zie R.v.V. nr. 49 883 van 20 oktober 2010, www.rvv-ccf.be).

Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep niet ontvankelijk is, nu dit gericht is tegen het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten."

3.2. Artikel 52/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In de in artikel 74/6, §1 bis, bedoelde gevallen beslist de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, §1, eerste lid, en §3, bedoelde gevallen. In het in artikel 50 ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden."

Artikel 74/6, § 1bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1bis. De vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf opgehouden heeft regelmatig te zijn en die een asielaanvraag indient, kan door de minister of zijn gemachtigde in een welbepaalde plaats worden vastgehouden teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied van de vreemdeling te waarborgen indien :

1° de vreemdeling sedert minder dan tien jaar uit het Rijk teruggewezen of uitgezet werd, zo de maatregel niet opgeschort of ingetrokken werd; of

2° de vreemdeling, na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in een ander land verbleven heeft en dit heeft verlaten, zonder vrees in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en

zonder dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4; of

3° de vreemdeling, na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, gedurende een totale duur van langer dan drie maanden in verschillende andere landen verbleven heeft, en het laatste van die landen verlaten heeft zonder vrees in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en zonder dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4; of

4° de vreemdeling in het bezit is van een geldig vervoerbewijs voor een ander land, op voorwaarde dat hij reisdocumenten bij zich heeft waarmee hij naar dat land kan doorreizen; of

5° de vreemdeling zijn aanvraag zonder verantwoording ingediend heeft na het verstrijken van de in artikel 50, eerste lid, 50bis, tweede lid of 51, eerste lid of tweede lid, bepaalde termijn of, zonder verantwoording overeenkomstig artikel 51/6, eerste lid, of artikel 51/7, tweede lid, niet aan de meldingsplicht voldaan heeft; of

6° de vreemdeling zich vrijwillig onttrokken heeft aan een bij de grens ingezette procedure; of

7° de vreemdeling bedoeld in artikel 54, § 1, eerste lid, zich gedurende minstens vijftien dagen onttrekt aan de meldingsplicht waarvan de nadere regels bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit worden bepaald; of

8° de vreemdeling zijn aanvraag niet ingediend heeft op het ogenblik dat de met grenscontrole belaste autoriteiten nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen, en daarvoor geen verantwoording heeft verstrekt; of

9° de vreemdeling reeds een andere asielaanvraag ingediend heeft; of

10° de vreemdeling weigert zijn identiteit of nationaliteit mee te delen of valse informatie verstrekt met het oog op het vaststellen van zijn identiteit of nationaliteit of valse of vervalste identiteits- of reisdocumenten verstrekt; of

11° de vreemdeling een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan ontdaan heeft; of

12° de vreemdeling een asielaanvraag indient teneinde de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen; of

13° de vreemdeling de in artikel 51/3 bedoelde afname van vingerafdrukken bemoeilijkt; of

14° de vreemdeling bij het indienen van zijn asielaanvraag niet aangegeven heeft dat hij reeds een asielaanvraag in een ander land heeft ingediend; of

15° de vreemdeling weigert de in artikel 51/10, eerste lid, bedoelde verklaring af te leggen.”

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 2 blijkt dat de vreemdeling, in de in artikel 74/6, § 1bis, 1° tot 15° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen, die onregelmatig in het Rijk verblijft en die een asielaanvraag indient, de minister of de gemachtigde kan beslissen dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling voldoet aan de in artikel 74/6, § 1bis, 1° tot 15° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of artikel 27 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 74/6, § 1bis, 1° tot 15° en in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laten niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepalingen, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3, § 2 en artikel 74/6, § 1bis vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord “kan” dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van voornoemde bepalingen volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 en artikel 74/6, § 1bis bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing van de verwerende partij naar artikel 74, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 2 van de Vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 74, § 2 van het Vreemdelingenbesluit kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat de verwerende partij bij het geven van de bestreden beslissing beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen (cf. RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 330; RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 331 en RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 332).

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoeker voert in het eerste en enig middel de schending aan van artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit *juncto* artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening, van artikel 10.1.a) van de Richtlijn 2005/85 van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Schending van de wet, in het bijzonder: schending van artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd juncto artikel 3, 4 van de Verordening (EG)nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van de derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend en artikel 10, 1, a) van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus; schending van artikel 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto de artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie opgemaakt te Nice van 7 december 2000.

3.2.1. Verzoekende partij diende een asielaanvraag in. De bestreden beslissing is daarom ook getiteld: "bevel om het grondgebied te verlaten - asielerzoek". Met andere woorden de beslissing kadert in de asielerprocedure van verzoekende partij.

Verwerende partij is van oordeel dat deze Europese rechtelijke bepalingen van toepassing zijn op een beslissing in het kader van de asielaanvraag.

De bestreden beslissing is niet opgesteld in de taal die verzoekende partij redelijkerwijze kan worden geacht te begrijpen noch alzo aan hem schriftelijk ter kennis gebracht. Deze verplichting opgelegd door de Europese regelgeving werd niet in het Belgische recht omgezet (zie European Union Agency for Fundamental Rights (FRA), "The Duty to inform applicants about asylum procedures: The asylum-seeker perspective", september 2010, <http://fra.europa.eu>, p. 23).

Om voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing artikel 71/3, § 3 van het voormelde Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 *juncto* artikel 3, 4 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van voormelde Raad van 18 februari 2003 en van artikel 10, 1, a) van voormelde Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005.

3.2.2. De bestreden beslissing is ook intern contradictoir. Enerzijds wordt niet betwist dat verzoekende partij asielerzoek is wat betekent dat verwerende partij moet aanvaarden dat verzoekende partij niet noodzakelijkerwijze over de nodige verblijfsdocumenten beschikt om in België te verblijven (Office of the United Nations High Commissioner for Refugees, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Geneva, January 1992, 47) en anderzijds werd het asielerzoek van verzoekende partij niet afgewezen in enige beslissing die aan verzoekende partij werd betekend. De aangehaalde motieven zijn daarom niet draagkrachtig en kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Het voorgaande leidt ertoe dat verwerende partij niet zonder schending van het recht op asiel van verzoekende partij in de zin van artikel 18 van het voormelde Handvest van 7 december 2000 kon beslissen dat: "betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980" door de loutere vaststelling "hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum". Schending van artikel 18 van het voormelde Handvest van 7 december 2000.

3.2.3. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn

aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de juridische grondslag, artikel 74, § 2 van het Vreemdelingenbesluit gemotiveerd dat verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Waar verzoeker aanvoert dat de motieven intern contradictoir zijn, geeft verzoeker aan de motieven van de bestreden beslissing te kennen, doch het er niet mee eens te zijn. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

De Raad merkt op dat verzoeker zich vergist, waar hij meent dat de motieven “*contradictoir*” zijn. Uit de gezamenlijke lezing van artikel 74/6, § 1*bis*, 10° en artikel 52/3, § 2 van de Vreemdelingenwet (zie bespreking onder 3.2) blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker nog in behandeling is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat, na de betekening van de bestreden beslissing, overnameverzoeken zijn gericht tot andere lidstaten van de EU waarvan verweerder vermoedt dat zij bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Een “*contradictie*” in de motieven van de bestreden beslissing wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing in een verkeerde taal werd opgesteld, stelt de Raad vast dat, -ongeacht de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op de Dublin-II-Verordening en de Richtlijn 2005/85/EG, nu hij niet aantoont dat deze niet of onvoldoende werden omgezet in het Belgisch recht-, verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de Dublin-II-Verordening aangezien de bestreden beslissing niet is genomen met toepassing van de bepalingen van de Dublin-II-Verordeningen. De bestreden beslissing is bijgevolg geen beslissing genomen in het kader van de vaststelling welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat wanneer de asielzoeker wordt overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, hij van de beslissing tot weigering van verblijf ter kennis moet worden gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26*quater*. *In casu* betreft de beslissing geen overdracht naar een verantwoordelijke Staat aangezien het onderzoek betreffende de verantwoordelijke staat in het kader van de Dublin-II-Verordening nog aan de gang is en er aldus nog geen ‘verantwoordelijke’ is aangeduid. De bestreden beslissing is niet genomen met toepassing van artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit doch met toepassing van artikel 74, § 2 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 10. 1. a) van de Richtlijn 2005/85/EG, nu artikel 1 van deze richtlijn de minimumnormen bepaalt in verband met de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. De bestreden beslissing betreft geenszins een beslissing waarbij wordt geoordeeld over de toekenning al dan niet van de vluchtelingenstatus. De aangevoerde schending van artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening en van artikel 10.1.a) van de Richtlijn 2005/85 mist juridische en feitelijke grondslag.

Waar verzoeker betoogt dat zijn recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt geschonden, kan hij evenmin worden gevolgd nu zijn asielaanvraag, blijkens de bestreden beslissing en de stukken van het dossier, nog wordt behandeld. In het geval dat verweerder besluit dat een ten gronde onderzoek van de asielaanvraag zich opdringt zal verzoeker in het bezit worden gesteld van een tijdelijke verblijfstitel (*cf.* de artikelen 74, § 3 en 75, § 1 van het Vreemdelingenbesluit) en wordt de thans bestreden beslissing impliciet opgeheven. Indien verweerder besluit tot de overdracht van verzoeker aan de, volgens de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, verantwoordelijke Staat voor de behandeling van de asielaanvraag, zal een beslissing tot weigering van verblijf overeenkomstig de bijlage 26*quater* worden ter kennis gebracht, dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zal vervangen. In de huidige stand van de behandeling van zijn asielaanvraag toont verzoeker niet aan dat hij zijn ‘recht op asiel’ in de zin van artikel 18 van het Handvest niet kan uitoefenen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN